

det er jo gaaet godt; der har ikke været store Skandaler, Fallitter eller Kalamiteter ved Sparekasserne. Det vidner om, at det er forsigtige Mænd, der bestyre dem, og det er heller ikke det, der har fremkaldt Love som denne. Den højtærede Indenrigsminister vilde i langt højere Grad have min Sympati, hvis han stillede sig over for Sparekasserne paa samme Maade som over for Livsforsikringsselskaberne. Han kom jo i Fjor med sit fortræffelige Lovforslag om Livsforsikring, det er blevet behandlet i en skandinavisk Kommission, og i Dag har den højtærede Minister forelagt et Forslag for os, som gaar ud paa at sætte bestemte Vilkaar for, at Livsforsikringsselskaber kunne træde i Eksistens navnlig ved, at der skaffes uklanderlig Sikkerhed for dem, der indlade sig med dem.

Dernæst udtalte det ærede Medlem for 2den Kreds i Gaar, at man ikke skal lokke Midler, som ikke ere Sparemidler, til Sparekasserne ved høj Rente o. s. v., og det, sagde det ærede Medlem selv, kunde der raades Bod paa ved, at man satte en vis Opsigelsesfrist. Pengene skulde ikke kunne udbetales straks, der skulde gives Varsel, og saa vilde de Penge, der skulde have til Disposition straks, gaa bort fra Sparekasserne og gaa over til Bankerne, hvor de vilde blive satte ind paa Folio. Man skulde ikke sætte Penge, der i og for sig burde sættes paa Folio, ind i Sparekasserne. Det ærede Medlem fortalte os, at man i Sverige — jeg kender det ikke — har en lovbunden Opsigelsesfrist i Sparekasserne. Hvis man vilde gøre noget saadant her, vilde det være en Foranstaltning, som vistnok vilde være ganske garanterende over for Sparekasserne. Jeg vil dog for Resten forvare mig, hvis den ærede Indenrigsminister virkelig skulde komme med et saadant Lovforslag, jeg vilde da gentage, hvad det ærede Medlem for 6te Kreds (Koch) sagde: Lad være at røre ved Ting, der gaa saa godt. Naar det nu er gaaet godt, og de have udviklet sig og blomstre, og der ingen Ulykke er sket, hvorfor skulle vi saa paa en Gang blande os i saadanne Ting? Og vil man blande sig deri, vil man stille saadanne Lovgivningsbetingelser, skal man gøre det paa saadanne Punkter, hvor der er Ræson i det, og ikke slaa ned paa saadanne Punkter som dette med Renten. Det var underligt nok, at det ærede Medlem for 2den Kreds i Gaar sagde: Det kommer ikke an paa, om Sparerne faa $\frac{1}{2}$ eller 1 pCt. mere eller mindre i Rente. Dertil svarer jeg: Jo, hele Institutionen er for Sparer-

nes Skyld, og Meningen er, at disse — det er som oftest Smaafolk —, der lægge Spare-skillingerne sammen hver Uge og putte dem ind, ogsaa kunne faa det Udbytte af Spareskillingerne, som Pengekonjunkturerne til enhver Tid tillade, mod god Sikkerhed. Det er — jeg fristes til at bruge stærke Udtryk — ikke hensynsfuldt lige over for disse Folk, naar man siger: Nej, lad os sætte en Maksimalrente, de bryde sig ikke om at faa højere Rente, det have de ikke godt af.

Vi ere her inde paa noget, som vi oftere have været inde paa, og som jeg for mit Vedkommende oftere har paavist ved tidligere Løjligheder, nemlig at vi ville være, hvad man kan kalde Overformyndere, vi ville være alle Daarers Formyndere, vi tro at kunne se meget klarere og at kunne sige baade Sparekasserne og deres Bestyrelser, hvorledes de skulle indrette sig. Vi gøre det saa paa den ejendommelige Maade, at vi nedsætte en Kommission, hvortil hvert af Rigsdagens Ting vælger 4 Medlemmer. Den skal saa være klogere end baade Sparekasserne og deres Direktioner. Det er for at bringe Stabilitet, at denne Kommission, dette Sparekasseraad, som kommer sammen, skal fundere over, hvorvidt den skal sætte Renten op eller ned. Resultatet bliver maaske det, at den bliver sat op eller ned een Gang hvert halve Aar, og det er det, som skal bringe Stabilitet ind i Sagen!

Nu siger man: vi ville ikke anvende Tvang, vi sige ikke, at der ikke maa tages højere Rente end den, Sparekasseraadet befaler, vi sige bare: hvis I ville tage højere Rente, miste I Stempelbegunstigelsen. Sparekasserne have en Begunstigelse af Staten, og naar de ikke ville holde Trop og holde den passende Rente, som vi foreskrive, er den simple Følge deraf den, at de miste Begunstigelsen. Dertil skal jeg først bemærke, at jeg, skønt jeg har funderet adskilligt over det, egentlig ikke kan se, hvori Begunstigelsen ligger. Thi naar man vil spørge, hvorledes skulle Kontrabøger stemples efter Stempeloven af 1861, saa læser man i denne Lovs § 74, Lit. e, at Kontrabøger kun skulle stemples, naar de ere accepterede, og det samme staar i § 52. Det er det samme, som gælder om Regninger og Kontokuranter osv. Spørgsmaalet er da det: Er det, som kaldes en Sparekassebog eller Kontrabog, et accepteret Dokument? Man vil formodentlig holde paa det, fordi man siger, at naar der gøres Indskud i en Sparekasse, er der nogle, der skrive under og derved aner-